

Informe Polític

APROVAT PER CONSENS A LA V REUNIÓ DEL COMITÈ CENTRAL

19 DE MARÇ DE 2016

“Les idees que s'apoderen de la nostra
intel·ligència, de la nostra ànima, de la nostra
consciència, són cadenes de les que no és
possibles desprendre's sense estripar-se el cor”
K. Marx

I. EL TAULELL INTERNACIONAL: UNA TRÀGICA PARTIDA MULTIPOLAR

Després de cinc anys de Guerra Civil a Síria, s'ha signat un acord pel que seria la primera treba entre la oposició i el govern sirianès. Aquesta treba, acordada de forma provisional al febrer, però, no inclou als grups terroristes islàmics que operen a la zona. Tot i que ha servit per facilitar l'entrada d'aliments i productes de primera necessitat a ciutats assetjades, realment no ha estat una treba, i han continuat els atacs per part d'ambdós bàndols. Tant Rússia com els EUA s'acusen mútuament de trencar la treba, pel que difícilment podem dir que estem davant d'un acord internacional amb l'objectiu d'acabar amb la guerra entre sectors laics per combatre les forces islamistes que operen en la zona.

Si la situació de la guerra fa uns mesos era d'absolut estancament, avui podem dir que les tropes del govern sirianès avancen posicions amb la intenció de tallar les vies de subministrament tant de Daesh, com de la resta de grups. Això ha estat possible gràcies a la intervenció de Rússia, que ha trencat l'equilibri existent en el conflicte que feia dilatar el conflicte. Fer perdurar en el temps el conflicte ha estat desde sempre l'estratègia de les potències occidentals i dels seus aliats a la zona. Així doncs, un conflicte de llarga durada desgastaria el govern sirianès, així com els seus aliats a la zona. Amb la intervenció de Rússia ha canviat el taulell de joc, produint-se, fins i tot, una aliança regional entre Rússia, Iran, Iraq, Síria i Hezbollah (l'anomenada Aliança 4+1). Aquesta aliança crea un bloc fort que disputa clarament l'hegemonia de l'Àrabia Saudita, i posa en perill les pretensions de Turquia d'operar en la zona. Finalment, la recent retirada de les tropes russes deixa els escenaris futurs totalment oberts. Caldrà observar amb atenció els propers esdeveniments a la zona.

D'altra banda, veiem com Turquia no només és connivent amb la venda de petroli per part del Daesh, sinó que a més està realitzant una autèntica operació de neteja ètnica al Kurdistan turc. A la vegada, ataca posicions del Kurdistan sirianès, fet que està desencadenant un conflicte obert, i que ha portat al PKK i els seus aliats a signar un acord per tornar a les armes, així com desenvolupa una política migratòria respecte a les persones refugiades totalment inhumana. Des de la JCC considerem que l'Estat turc hauria de ser sancionat per la comunitat internacional. Tot i això, en la política internacional operen diferents vares de mesurar, pel que els crims comesos per Turquia mai seran denunciats per cap govern occidental.

És evident, d'altra banda, que la guerra de Síria està mostrant com s'està configurant un món multipolar, tot i que els EUA i les seves aliances político-militars continuen tenint el pes predominant. Un món multipolar, però, que no es manifesta com la tensió o el xoc entre diferents pols amb sistemes i formes de funcionar antagònics i diferenciats, sinó que es produeix a partir de les contradiccions en els interessos econòmics i geoestratègics dels diferents pols.

Un dels actors més importants en els darrers anys ha estat Xina. El creixement del PIB xinès durant els anys de crisi ha estat espectaculars si ho comparem amb la resta de potències econòmiques. Tot i això, en el darrer any ha patit episodis de crisi bursàtils, així com un descens del creixement del PIB degut al descens en les exportacions. Això és causat per la competència de països veïns on els costos salarials són encara inferiors als de Xina, i que s'estan transformant en nous pols industrials de pes en la zona. Així doncs, el gegant asiàtic es troba en una situació que l'aboca a un canvi de model econòmic. Durant el mes de març es donarà a conèixer el XII Pla Quinquenal, que marcarà les línies de l'economia xinesa. El més probable és que el govern de Pequín aposti per enfortir el sector serveis per atreure noves inversions i incrementar el consum intern, per tornar als percentatges de creixement anteriors. Tot i això, està per veure si el canvi de model econòmic va en paral·lel a millores en les polítiques socials i ambientals. D'altra banda, també cal estar atentes i atents al paper de Xina en els conflictes de l'Orient Mitjà, així com es desenvolupen en el futur les relacions entre Xina i Corea del Nord després dels darrers episodis en els que el govern de Pyonyang ha mostrat la seva capacitat nuclear.

Tot i el paper econòmic de la Xina, i el pes militar que ha guanyat Rússia, els Estats Units continuen jugant un paper central en l'esfera internacional. Durant els anys de l'administració Obama no hi ha hagut canvis significatius pel que fa al rol dels EUA en el món. Les ofensives imperials a l'Orient Mitjà han seguit, així com les pretensions de control polític sobre l'Amèrica Llatina. De l'era Obama només trobem com a canvi positiu l'obertura d'una nova etapa de relacions amb Cuba. Aquesta, però, dependrà del resultat de les eleccions presidencials d'enguany. Si es dona un canvi regressiu, amb la victòria dels republicans, segurament la política dels EUA respecte Cuba serà igual o pitjor, continuant amb la política criminal del bloqueig. Des de la JCC considerem que cal acabar amb el bloqueig que pateix Cuba, normalitzant les relacions polítiques, econòmiques i culturals d'aquest país amb la resta del món. Fins ara s'estan donant passes en la normalització de les relacions diplomàtiques entre els governs de Washington i L'Havana, que tindran com a gran episodi la visita d'Obama a l'illa. Un altre gran episodi, en l'esfera cultural, serà l'actuació dels Rolling Stones a la capital del país, fet que suposarà un gran acte de normalització de Cuba. Des de la Joventut Comunista considerem aquests episodis com a èxits de la Revolució Cubana, que en cap moment s'ha doblegat i han seguit amb la construcció i actualització del socialisme.

15

Tot i això, com indicàvem anteriorment, les passes que es donin en els propers mesos poden o no seguir en la mateixa línia després de les presidencials dels EUA. Pel moment, en el bàndol republicà la victòria de l'extrema-dreta més extrema representada per Donald Trump sembla que s'emportarà la victòria a les primàries. De l'altra banda, la pugna entre Clinton i Sanders sembla decantar-se en favor de l'ex Secretària d'Estat. Tot i això la irrupció de Bernie Sanders, i el fenomen polític i social que està representant, fan possible qualsevol escenari. Aquestes primàries, doncs, estan representant un canvi substancial en la vida política dels EUA que es pot materialitzar, o no, en una nova etapa en el seu sistema polític. Tot i això, qualsevol canvi que pugui produir-se a partir d'unes eleccions presidencials, amb un poder legislatiu controlat pels sectors més reaccionaris i amb uns poders judicials i militars intactes des de fa dècades, fan imprevisible un canvi de fons en el paper que juguin els Estats Units en un futur pròxim. Val a dir, però, que el fet que es presenti una candidatura amb un programa com el de Bernie Sanders, i que obtingui victòries en alguns estats, suposa un avenç per a les classes populars, tot i que desconfiem que es pugui materialitzar en canvis reals en un futur proper. Així doncs, des de la JCC considerem que l'aparició de candidats com Sanders o Trump són el símptoma d'una crisi del sistema polític dels EUA que comença a manifestar-se.

La política imperial dels Estats Units continua més vigent que mai. Ara, a l'Amèrica Llatina, s'està vivint una nova ofensiva que té en la dreta neoliberal com a punta de llança. A l'Argentina, amb la doctrina del *shock* de Macri o amb la dreta colpista dirigint el poder legislatiu veneçolà contra el govern de Maduro, les forces proimperials estan prenent posicions a l'Amèrica Llatina. Així doncs, ens trobem en un nou escenari caracteritzat per una posició de certa debilitat de l'esquerra, i una ofensiva brutal de la dreta a tot el continent. Al Brasil, per exemple, les forces oposidores al govern estan fent servir un cas de corrupció com el de Petrobras per intentar esquitxar el PT i les forces populars que governen el gegant llatinoamericà. La pugna que existeix al Brasil, amb mobilitzacions de masses per part de tots dos bàndols, és un signe de la dimensió de la ofensiva. Així doncs, fins i tot en aquells governs més *lights*, anomenats alguna vegada de l'esquerra "vegetariana" (front la "carnívora", representada per Veneçuela), estan patint els atacs d'una dreta neoliberal i colpista, que té com a objectiu l'entrega dels recursos públics com el petroli a les grans multinacionals. Des de la JCC mostrem la nostra solidaritat amb les forces progressistes de l'Amèrica Llatina, i donem suport a la seva lluita per mantenir les conquestes socials i polítiques de la darrera dècada. En definitiva, estem vivint en l'esfera internacional una nova ofensiva imperial amb noves manifestacions. Aquesta ofensiva, com no, té conseqüències tràgiques, com per exemple la crisi humanitàries de les persones que busquen refugi a Europa.

2. LA VERGONYA EUROPEA

Tal com expressàvem a la resolució aprovada per la II Conferència Nacional, la Unió Europea ha fet del continent una veritable fortalesa, vulnerant drets reconeguts per la Declaració Universal dels Drets Humans, així com practicant una política antihumanitària i vexatòria cap a les migrants. La política comunitària sobre la crisi de les persones refugiades està significant un salt regressiu important en la política repressiva de la UE. Així doncs, a les deportacions i espoli de refugiats, ara es suma la decisió de tancar les fronteres, i fins i tot incentivar la política repressiva de Turquia amb ajudes econòmiques. L'acord entre la UE i Turquia és, potser, un dels actes més preocupants d'aquests anys.

La coartada humanista en defensa de la Unió Europea cau pel pes dels fets. La UE mai ha estat un projecte humanista, ni progressista, ni democràtic. El seu paper de peó de l'imperialisme dels EUA, així com la política de control de fronteres, i l'Estat policial decretat de facto des dels atemptats de París, són una gran mostra de la veritable cara de les institucions europees. Des de la JCC considerem que en el marc de la UE és impossible una política de pau, convivència i solidaritat entre pobles.

Per una altra banda, les institucions europees continuen exigint sobreesforços a la classe treballadora. Les seves imposicions destinades a incrementar la taxa de guanys del capitalisme continuen reforçant-se. Així doncs, s'està consumant l'espoli grec amb un govern de SYRIZA entregat a la causa. Pel que fa a Espanya, les institucions europees ja han advertit que el proper de govern haurà de complir amb els compromisos establerts pels governs de Zapatero i Rajoy, fet que fixarà uns límits rígids en qualsevol programa reformista per aquesta legislatura que acaba de començar, però que no se sap quant durarà.

3. ESPANYA: LA OPERACIÓ OLIGÀRQUICA I L'ALTERNATIVA POPULAR.

La legislatura que tot just comença és un ventall d'escenaris líquids. Per ara, el que té més números de solidificar-se és el de la Gran Coalició. Aquest, però, no tindrà una escenificació literal, sinó que haurà de mostrar-se com un exercici de responsabilitat sense mostrar signes de barreja o similitud entre els projectes que representen PSOE, PP i C's. Així mateix, tampoc podrà bastir un únic bloc de govern tripartit ni un pacte d'estabilitat parlamentària permanent. La Gran Coalició a l'estil alemany deixarà a Podemos com al gran partit de la oposició. D'una banda, es quedaria amb tot l'espai de l'esquerra, així com podria captar vot conservador descontent amb les polítiques dictades per les institucions europees i la corrupció estructural. L'exèrcit d'intel·lectuals orgànics de les forces oligàrquiques tenen clar que qualsevol escenari ha de passar per un govern amb estabilitat i una falsa oposició del PP. A la vegada, cal debilitar la oposició d'esquerres i popular, i representar-la com un enemic finançat per l'exterior (Veneçuela, Iran...), així com exposar tota contradicció interna per debilitar-la al màxim. En les darreres setmanes hem vist com les contradiccions internes de Podemos eren utilitzades per la premsa per desenvolupar una campanya mediàtica de gran magnitud. Aquesta, a la vegada, ha estat alimentada per les pròpies dinàmiques internes que recorden a les viscudes a IU.

Des de la Joventut Comunista considerem que avui no és possible un govern de canvi en un sentit realment progressista. El PSOE, totalment entregat a les classes dominant des de fa dècades, mai assumirà cap programa de govern que suposi un canvi estructural en el sistema polític i econòmic. Així mateix, creiem que cal començar a organitzar futures resistències a les mesures antiobreres i antisocials que vindran. Qualsevol pacte de govern que no suposi un canvi en les polítiques econòmiques suposaran un avenç en les receptes neoliberal. Caldrà estar atents a la política laboral del proper govern. Tot apunta a un empitjorament de les condicions de treball, sobretot pel que fa a la temporalitat i a la gratuïtat de l'acomiadament per a les capes juvenils de la classe obrera.

Un altre aspecte a destacar del pla de les forces oligàrquic és el manteniment del conflicte nacional. De moment, no hi ha cap intenció de resoldre el conflicte per la via democràtica, és a dir amb el referèndum. Les elits espanyoles i catalanes continuen interessades en mantenir encesa la flama d'un conflicte que retroalimenta la força d'ambdós bàndols. Així doncs, avui, la reivindicació del referèndum, i l'aposta per fer-ho sí o sí, sigui amb acord amb l'Estat o sense, és l'única opció que pot portar a l'esquerra alternativa i popular a prendre el lideratge de la política catalana, tot bastint un projecte nacional realment majoritari.

De la mateixa manera, només l'aposta decidida per la celebració del referèndum a Catalunya per part de les organitzacions estatals d'esquerres representa un veritable projecte federal per a Espanya.

Tot i que els plans de les forces oligàrquiques són clars, la pugna entre les diferents faccions poden portar a unes noves eleccions. Davant d'aquestes, la JCC aposta per bastir una candidatura unitària a nivell estatal, com a primer pas per crear un nou espai d'unitat popular que vagi més enllà d'un acord electoral. Com dèiem a l'Informe Polític de l'octubre, *cal posar les bases per construir un moviment polític plural que aconsegueixi canalitzar les aspiracions de les classes populars. La JCC aposta per superar els actuals instruments polítics de l'esquerra alternativa per generar una nova majoria a Espanya.* D'altra banda, tot i les deficiències en la participació democràtica, i com es va constituir la candidatura, considerem la victòria d'En Comú Podem en les passades eleccions generals una demostració de quin és el camí. Ara, però, necessitem construir un instrument que vagi més enllà, sense obviar que en la conjuntura dels darrers mesos les batalles electorals han estat clau per avançar posicions. Així doncs, des de la Joventut Comunista entenem que la confluència i els acords electorals que possibiliten la suma de les forces populars són l'únic camí, encara que puguin comportar contradiccions en les formes. La manca de contradiccions mai ha estat una bona senyal. En aquest cas, cal aprendre dels errors a la ofensiva, sense caure en el replegament davant qualsevol situació complexa. La JCC i el Partit han de ser un veritable pont entre els nous moviments socials i polítics i el fil roig del moviment obrer, en la seves esferes socials i polítiques.

En els propers mesos s'iniciarà, segurament, el debat públic sobre la creació del nou espai. Cal esperar, però, al tancament del cycle electoral, per que comenci a ser una realitat. La JCC ha de saber concretar en cada moment la seva proposta de nou espai popular, nacional i democràtic definit en la II Conferència Nacional. Així doncs, caldrà jugar un paper propositiu en la VII Assemblea Nacional d'EUiA, així com fer aportacions concretes i valentes als debats que es donin en els espais de confluència en els que participem.

4. CATALUNYA. PER UN NOU IMPULS DEL MOVIMENT JUVENIL.

La dinàmica política catalana ens demostra que la construcció del nou espai, en els termes plantejats en la II Conferència, és una necessitat inajornable per aconseguir una vida digna per a les classes populars, així com per bastir un projecte nacional per a les majories treballadores. El pacte d'estabilitat entre Junts Pel Sí i la CUP ha estat, en certa mesura, un pacte per evitar una nova configuració en la correlació de forces. Tal com analitzàvem en la resolució del Comitè Central de gener el pacte entre Junts Pel Sí i la CUP és negatiu per a les classes populars perquè:

1. Reconeix a CDC com a actor dirigent de la política catalana per als propers anys.
2. La renúncia de Mas s'ha fet a canvi d'una gran renúncia per part de la CUP, i donarà estabilitat a una força política, Junts Pel Sí, que té un component ideològic neoliberal fort.
3. La convocatòria de noves eleccions podia haver facilitat un nou mapa polític que permetés l'inici d'un procés constituent liderat per les classes populars. Avui tenim un acord per iniciar un procés constituent liderat per la burgesia catalana.
4. Considerem que aquest pacte es produeix pel temor a que es repetissin uns resultats com els del 20D, i les forces de l'esquerra alternativa assumeixin el lideratge del procés constituent.

El pacte no ha representat cap avenç significatiu en el procés constituent. Continua imperant la política dels gestos, i no es concreta cap acció tangible que porti al poble treballador català a la seva emancipació, ni nacional ni social. Ans al contrari, continuen les polítiques dels anteriors governs, alimentada per la paràlisi de les partides pressupostàries per part del govern espanyol i l'agenda neoliberal del govern català. Aquesta agenda, a més de ser continuadora en el terreny de la sanitat, també ho és en el de l'educació. Per ara, no s'espera cap canvi ni en el model educatiu ni en la política de taxes universitàries. A més, l'actual govern no es planteja desobeir el model del 3+2, ni dur a terme una veritable política que garanteixi l'accés universal a la universitat.

Podem assegurar, doncs, que es donen les condicions objectives per impulsar una agenda de mobilitzacions estudiantils. Hi ha motius per bastir una taula de reivindicacions que donin un nou impuls al moviment estudiantil. El passat 3 de març vam viure el primer episodi del seu retorn. Sota el lema "Mai més una universitat sense nosaltres" milers d'estudiants van sortir al carrer, i van paràlitzar facultats.

Des de la Joventut Comunista apostem per incrementar el ritme de les mobilitzacions estudiantils, tot impulsant les assemblees de facultat i treballant per a que l'AEP assumeixi un paper destacat. Així doncs, considerem que els propers mesos cal convocar noves mobilitzacions, en consonància amb l'estat del moviment estudiantil i de l'estat d'ànim de l'estudiantat, sota un programa de mínims que aglutini el màxim de forces possible. Així mateix, cal orientar aquestes mobilitzacions cap a una aliança amb la resta de moviments socials, fent possible la participació de la resta de sectors de la joventut treballadora. Cal fer que els sectors estudiantils siguin els iniciadors d'un cicle de mobilitzacions que, començant pels aspectes clau que impossibiliten l'accés a la universitat de la classe treballadora, elevin progressivament la presència del moviment juvenil, centrant-lo en reivindicacions socio-econòmiques. La JCC aposta per impulsar noves mobilitzacions en els propers mesos, amb l'objectiu d'iniciar el següent curs amb convocatòries prou potents, amb capacitat de marcar el debat públic sobre l'educació i les condicions de vida de la joventut treballadora.

Davant un escenari polític inestable, només la mobilització social pot aconseguir millores en les condicions de vida de la classe treballadora. La via institucional ha mostrat les seves limitacions, pel que cal acompanyar el treball que desenvolupen les forces de confluència amb un contrapoder popular. Com s'ha vist en el conflicte de TMB, la capacitat institucional per poder dur a terme canvis profunds és limitada. És per això que cal veure qualsevol mobilització com a una possibilitat de passar a l'ofensiva, i prendre decisions que sense l'acompanyament de la mobilització serien d'alt risc polític. Així mateix, cal veure aquest primer any de governs municipals populars com un aprenentatge, i no caure en lectures hipercrítiques que només contribueixen a debilitar les poques conquestes que s'han aconseguit durant aquests mesos. Tanmateix, tampoc podem caure en posicions acrítiques, que recorden a l'actitud i l'actuació de l'esquerra alternativa en l'etapa del Tripartit. Cal superar la cultura del possibilisme que va dominar l'esquerra després de la caiguda del mur de Berlín. Cal evitar entrar en el cercle viciós del tacticisme en el que en les etapes en que estem a la oposició prioritzem el pols social i en les etapes de govern assumim les lògiques del règim. Per això, necessitem una Joventut Comunista que fixi la seva prioritat en dotar de contingut revolucionari els nous instruments d'articulació política, tot donant un nou impuls a la mobilització estudiantil i juvenil.